

posledica slabe organiziranosti. Ob upoštevanju načel profesionalnosti in pristnega interesa za bolnika je to najkrajša pot tako za zdravstveno organizacijo in za tistega, ki je napako naredil, kot tudi najmanjša škoda za bolnika.

Zgoščeni prikaz posveta je za tisk pripravil Jože Drinovec.

Aktualni pogovori

POGOVOR Z VLADOM KRESLINOM

Vlado Kreslin se je rodil 29. novembra 1953 v Beltincih, kjer se je prvič dotaknil sanj in poskušal bobnati v svojem prvem ansamblu. Leta 1983 se je priključil skupini Martin Krpan, s katero je posnel LP *Od višine se zvrtil* (ZKP RTV LJ, 1987) in LP *Bogovi in ovce* (ZKP RTV LJ, 1990). Sočasno je pisal in snemal avtorsko glasbo (Tista črna kitara, Namesto koga roža cveti ...). Leta 1992 se je vrnil v rojstno Prekmurje in začel sodelovati s kultno ljudsko godčevsko skupino Beltinška banda, s katero je izdal več zgoščenk (*Spominčice*, *Najlepša leta našega življenja* ...). Zakoličil je nekaj, čemur bi lahko rekli preporod v odnosu do slovenske ljudske godbe.

(Predstavitve avtorja v zbirki pesmi *Vlada Kreslina Vriskanje in jok*, Založba Goga Novo mesto, 2002)

ZV: Kaj je Vlado Kreslin, je Ljubljančan ali Prekmurec?

VK: Prav gotovo Prekmurec. Ljubljana pa je sestavljena iz 25% Štajercev, 8% Prekmurcev in tako naprej, govorim seveda na pamet. Ljubljančanov staroselcev je zelo malo. Kaj si, še najbolje vidiš skozi svoje otroke. Moja odraščata tu, v Ljubljani. Ko pa sta v Prekmurju, tam zelo uživata in se udomačita. To mi je v veliko zadovoljstvo. Povem vam anekdoto. Ko pridem v Prekmurje, me domačini radi dražijo: »Kaj je, si sedaj Ljubljančan?« Ko je bila hči stara kaki dve leti in pol, sva v soboto dopoldne sedela v gostilni. Jedla je krompirček, jaz sem počasi pil brižganec in prijatelji so me spraševali: »Kaj zna ta mala kaj prekmursko?« Odgovoril sem, da ne. Čez nekaj časa sem recitiral polovico ljudske šegave pesmi: »Bara, Bara, zakoj si njemi dala?«, mala pa je nadaljevala: »Če me je pa prosu, na rokah me je nosu.« Strašno sem bil ponosen nanjo.

ZV: Kakšen je vaš stik s Pomurjem zdaj, koliko se je spremenil v zadnjih 20–30 letih življenja in dela?

VK: S Pomurjem imam podoben odnos, kot ga ima človek sam s sabo, ko se gleda v ogledalo. Sam sebi se zdi ves čas enak, ko pa sreča prijatelja, ki ga ni videl 15 let, pa se skoraj ne prepoznata. Kako pa se je spreminjalo v tem času Prekmurje,

bolj opazijo ljudje, ki se iz Amerike, Avstralije vsakih nekaj let vračajo na obisk domov. Stereotipne predstave o Prekmurju, da so ljudje tam gostoljubni, enostavni, počasni, dobri, se žal spreminjajo na slabše. Kljub temu pa vse te značilnosti prekmurske duše še vedno opazijo tujci. Čas teče počasneje. To je ena redkih vrednot. Na to temo sem napisal pesem »Pelji me tja, kjer se še smeji, kjer še jokajo na glas, pelji me tja, kjer pesmi še zvenijo, tiste počasne, ki imajo čas.« Tega ni. Do tistega, ki ga imaš rad, si najbolj kritičen. Tak sem do svoje žene in otrok. Kadar pridem domov v Prekmurje, vidim pomanjkljivosti in malomarnosti, ki bi jih bilo mogoče odpraviti z malo truda. Moram biti kritičen.

ZV: Gospodarsko je trenutno v Sloveniji čas centralizma, denar se pretaka predvsem v osrednji Sloveniji, v prestolnici. Zdi se, da v Prekmurju kultura ni v zatonu. Sam poznam pretežno likovno in besedno umetnost. Kako pa vi vidite ta pojav?

VK: Literati so zanesljivo res močni. V različnih vejah umetnosti nastajajo dela na povsem svojski način. Pesnik je relativno poceni, rabi pa veliko časa. Lahko sedi ob Muri in piše pesmi, nato ti jih država izda, če imaš srečo. Kar zadeva centralizacijo – že Mariboru bogu (beri Ljubljani) za hrbtom, kaj šele Prekmurje. V Mariboru sem igral v kakih treh predstavah, pa se mi je zdelo, da v Ljubljani niso preveč vedeli zanje. Če narediš odlično predstavo v Mariboru, se bojim, da so odmevi žal manjši. Eno je biti poet (pevec, umetnik, pesnik) iz Prekmurja, drugo pa je, v kolikšni meri hodijo Prekmurci na gledališke predstave in koncerte doma, na Štajersko ali v Ljubljano. To je malo težje. Razlogi pa so tako materialni kot tudi v tradiciji, koncentraciji kulture in zahtevnosti porabnikov

TO PRI NAS NI MOŽNO

*To pri nas ni možno,
ne, ne, pri nas se to ne da,
da bi drevo se razcvetelo
in da bi zraslo do neba.*

*V nebesa se pri nas ne hodi,
mi raje ostajamo doma,
na tujem se lahko razbije
podoba lastna čislana.*

*Potlej pa v varnem zavetju,
v gosteh, pri tleh,
roka roki natoči,
začne se bratski ples.*

*To pri nas ni možno,
ne, ne, pri nas se to ne da,
da bi drevo se razcvetelo
in da bi zraslo do neba.*

*Zato smo tu, da skupaj stop'no,
drevo poderemo na tla,
podrast in nizko grmičevje,
mi smo v gozdu večina.*

ZV: Kako pa je z uveljavljenostjo, kje vas bolj poznamo, v Ljubljani ali ste bolj znani v svojem Prekmurju?

VK: Stvar lahko gledamo empirično. Najmanj plošč, najmanj koncertov imam v Prekmurju. Mit o Beltinški bandi in o tem delu mojega udejstvovanja so ustvarili Prekmurci, ki so v Ljubljani. Verjetno so bili prvi, ki so začeli hoditi na koncerte v Cankarjev dom. Potem so pritegnili še ostale. To je vse povezano s tem, da drugače dojemaš, če si drugje, zunaj svojega rojstnega okolja. Še močnejše je to čutiti, če pridem v Kanado ali Avstralijo.

Sl. 1. I. Banfi: Prekmurski kolaž št. 2 (Tihožitje s kruhom) (mešana tehnika, 1999).

ZV: Kdo so vaši poslušalci v Cankarjevem domu, kjer je Galusova dvorana polna že 13. sezono zapored?

VK: Ocenjujem, da je poslušalstvo zelo mešano. V prvih, dražjih vrstah so starejše gospe in gospodje, tudi izobraženci, med njimi pa je tudi kar nekaj najstnikov. Torej gre za starostno, kulturno, po izobrazbi in po ljubiteljstvu do različnih glasbenih zvrsti zelo heterogeno poslušalstvo. Zdi se mi, da tega v tujini ni pri zvezdah pop glasbe. Izjema je najbrž glasbena skupina Rolling Stones, ki pa je starejša, pravzaprav že klasika v tej glasbi. Sam sem prelomil tradicijo rokovskih koncertov, ko sem pripeljal nanje Beltinško bando z ljudsko (etno) muziko, druge skupine prekmurske in slovenske tradicionalne glasbe, ansamble s slovenskega in siceršnjega obrobja, npr. cigane, ki se sicer redko pojavljajo v Ljubljani. Tako je mlada publika dobila svojo pop muziko, etno, tradicijo, vrednote, starejši pa so poslušali tudi glasbo mladih. Ponosen sem na Beltinško bando, v nekem smislu mi je referenca. To so bili široki ljudje. Ko sem jim zaigral skladbo ansambla Rolling Stones, so rekli: »Uh, to je pa super muzika, to moramo mi špilati!« Ista muzika torej lahko navduši dve, celo tri generacije.

ZV: Razmišljam in sem čedalje bolj prepričan, da ste s svojim petjem, nastopi, aranžmaji in gosti v Cankarjevem domu pripeljali pop kulturo v področje slovenske kulture in zabrisali meje med t. i. neelitno in elitno kulturo.

VK: Dobro bi bilo zgraditi ta most. Neredko pri nas predstavljajo kulturo na tak način, da ljudje bežijo od nje. V številnih okoljih velja prepričanje, da tisti, ki uspe s svojimi nastopi privabiti publiko, nima nič skupnega s kulturo. Uradno imaš večji ugled, če te ljudje ne razumejo. Če pa si popularen, je že nekaj narobe, si že nekaj izgubil. Res pa je, da redko kdo uspe biti hkrati kakovosten, uspešen in široko priljubljen.

ZV: Pri nas smo provincialni in precej konzervativni. V sydneyjski operi je imel največ poslušalcev Andrea Bocelli, ko je pel tako arije in samospeve, kot tudi popularne pesmi, vključno s tistimi s Sicilije. Kako se povezuje najkakovostnejša pop kultura s klasično kulturo po svetu, ki ste ga spoznali?

VK: Značilen je dogodek, ki pa se mi ni pripetil doma. Povabili so me, da sem igral v Trstu na Prešernovi proslavi, ki so jo organizirale tri srednje šole. Ta proslava je bila več tednov po obletnici Prešernove smrti, kar veliko pove o njihovi sproščenosti in osredotočenosti na bistvo, ne na termin. Tri srednje šole so imele seminarje o Prekmurju, preštudirali so prekmur-

sko književnost, slikarstvo, pesnike. Pripravili so razstavo. Komorne violinske zasedbe so igrale moje pesmi. Česa takega v Sloveniji še nisem doživel.

ZV: Katere svoje pesmi imate za najboljše? Koliko vaših pesmi je kantavtorskih, za katere ste sami napisali besedilo in glasbo?

VK: Zadnje čase bolj pogosto pišem besedilo in tudi glasbo. Biti moraš samokritičen, da z leti presodiš, kaj je dobro in kaj ne. Biti moraš tudi samozavesten, da si rečeš: »To je dobro!« Preboj v samozavesti je bila pesem Namesto koga roža cveti. Včasih za kakšno stvar vem, da je brezpogojno dobra. Ko sem posnel Rožo, sem vedel, da je pesem res dobra. Takrat sem prvič zaznal, da sem sposoben sam napraviti dobro pesem. Največji avtorski kreativci so delali v skupini. Kreativni dueti so zelo uspešni. Imam odličnega sodelavca Tomasinija, s katerim se dopolnjujeva. Ravnokar pripravljava nove skladbe.

ZV: Vsaj za zadnje obdobje lahko rečem, da sta dve vrsti vaših pesmi. Tako imenovane intimne, lirične in pa etno. Intelektualci imajo raje intimnejše, ljubezenske, medtem pa širša publika daje prednost etno programu. V tem prepoznavam vaše veliko spoštovanje do tistih, s katerimi nastopate, do svoje družine, družinskih članov. Vas vidim prav?

VK: Absolutno. Včasih me kdo vpraša, kaj delata moja mama in moj oče v Beltinški bandi. Kaj delata, tam sta, lepo je, potujeta po svetu. Pridem domov v Prekmurje, naslednji dan imamo v Ljubljani koncert, pa se o tem sploh ne pogovarjamo. Včasih pa so bili že mesec dni pred potovanjem v Ljubljano nervozni. Sedaj se je svet skrčil vsem, tudi mojim staršem in celotni Bandi. Stari gospodje iz Beltinške bande so osvojili vse okrog sebe.

Sl. 2. I. Banfi: Pištjekova njiva (mešana tehnika, 2000).

ZV: Delno je pojem Vlada Kreslina vezan na Beltinško bando, Male bogove in na nekatere posameznike, ki jih žal več ni.

VK: Vedno mi je žal, ker ne morem opazovati koncerta iz dvorane. Ko sem šel pred časom na Predinov koncert, sem bil navdušen nad njim, pa mi je žena rekla, da so tudi moji koncerti zelo dobri. Veliko mi pomeni imeti svoj ansambel, ljudi, s katerimi me veže več kot le muzika, skupno izročilo, kulturno ozadje, skupna zgodovina, skupne vožnje domov. Z njimi delim doživetja in občutke. Pri vseh velikih ansamblih opazujem in občudujem njihovo skupinsko delo. Publika ceni prijateljsvo in tudi zato hodi na naše koncerte.

ZV: Pravimo, da obstaja pedagoški eros. Ali obstaja tudi pevski in muzični eros?

VK: Seveda. Težko je opisati, a enkrat je občutek, ko te publika sprejme, razume tvojo pesem. To je pravo priznanje in nagrada.

ZV: *Ali je pop pevec nujno mlad, boem, življenjsko neresen, nezrel, vdan alkoholu in tudi mamilom, ali je lahko tudi resen, umirjen, urejen, izobražen, ima urejeno družino?*

VK: To je tako, kot ko kakšnega dobrega pesnika vidiš, da vozi avto, pa ti to ne gre v račun. Pri nas je v čisljih kult mladosti. Vsi, ki se pogosto pojavljajo v medijih, so stari 23 let, brez zgodovine, znanja in izobrazbe. V nekatere medije s popularno kulturo pridemo tisti, ki smo starejši, npr. okrog 40, izjemno težko.

V resnici se vsi borimo na istem tržišču za poslušalce. Na Zahodu pa je drugače. Publika raste in se stara z umetnikom. Če je umetnik uspešen, se mu pridružujejo tudi mlajše generacije. V skupini Rolling Stones so sedaj stari 60 let, še vedno igrajo in pojejo in imajo privrženca vseh starosti po vsem svetu. Po svetu je veliko starejših ljudi, ki so kreativni še v poznih letih, pa mladostno neresni. Malo neresen je res treba biti. Po drugi strani pa, kot pravite, ali je za vzdrževanje mita potreben javnosti znan, nebrzdani seks, alkohol in droga? Večina starejših pop pevcev in glasbenikov, ki so še vedno priljubljeni, se je »očistila«. V popularni glasbi še vedno privlači fenomen »bad guy« (negativneža). Na to me spominjajo srečanja s študentskimi kolegi na obletnicah, ko obujamo spomine in se junačimo, kako smo ga nekdaj lomili. Vsi bi radi vzdrževali spomin, kako smo bili poredni, kakšne smo špičili, ne želimo pa priznati, da smo bili vzorni in delavni. Nekaj podobnega je s pop kulturo.

Sl. 3. I. Banfi: *Vrt Getsemani* (olje, platno, 2001).

ZV: *Kakšna je vaša formalna izobrazba, kako pa ste se učili glasbe?*

VK: Študiral sem nemščino in angleščino, nemščino sem diplomiral, pri angleščini pa mi nekaj malega manjka. V glasbi pa je malo drugače. Ko smo odraščali v Beltincih, je redko kdo hodil v glasbeno šolo. Mama bi mi takoj kupila harmoniko, oče kitaro, jaz pa sem hotel igrati bobne. V glasbeno šolo nisem šel oziroma sem šel pri 30. letih. Izvajalci popularne rok muzike so v glavnem samouki. Štiri do pet let sem študiral solo petje, kar mi je verjetno koristilo. To znanje je treba imeti, ga nato pozabiti oziroma preseči. Nekaj ti ostane in to uporabljaš in dodaš nekaj svojega.

ZV: *V čem se razlikujete od pop pevca v velikem svetu?*

VK: V velikem svetu imajo naši kolegi pogodbe z velikimi firmami, ki imajo obsežen aparat – od menedžerja, svetovalcev, scenografov, scenaristov itd. Za koncert v Cankarjevem domu sem tekstopisec, avtor, pevec, kitarist, bobnar, scenograf, režiser, tehnični delavec. Pri nas je tržišče majhno, ne prenese dragega in zapletenega tehničnega aparata, nekaterih poklicev pa sploh ni.

Druga plat tega pa je, da imaš lahko celoten nadzor nad prireditvami in angažmaji. Še smo avtonomni,

ZV: *Če malo podaljšam to vprašanje, ali se čutite pesnika, pevača ali muzikanta?*

VK: Počutim se predvsem pevača – kot ptič. Ponosen sem na to, da lahko živim od tega, da hodim po svetu in pojem.

PTIČ

*Le še enkrat mi zapoj,
pisani ptič o svoji dragi,
ki na vetru valovi,
se v bistri vodi gzdali.*

*Samo še enkrat mi zapoj,
pisani ptič o moji dragi,
ki so jo božali odmevi
tvoje pesmi skozi megle,
vsako noč, vse do dne.*

*Tam nad vodo
vsako jutro vstane dan
in prešteje zmagovalce
in žrtve nočnih sanj.
Tam nad vodo
se še vedno svet vrti
in odnaša sanje,
ki si jih zbudila ti.*

*Le še enkrat mi povej,
tulpika bejla v temni vodi,
da vsak tvoj cvet se krasoti
za vse dneve in noči,
za vse drage,
ki jih več ni.*

Tam nad vodo...

ZV: *Katere pevce v svetu imate za velike in menite, da jih je vredno poslušati in jih sami poslušate?*

VK: Mene bolj zanimajo interpretacije, ne toliko petje. Bolj so mi všeč avtorji, ne zgolj pevci kot pevci. To so ljudje, ki imajo sporočila, lahko tudi šepetajo. Taki so mi všeč. Kot npr. Cohen. Pa tudi tisti, ki gredo do konca, npr. Cigani. Bil sem v Beogradu s Šerbedžijo in pristal z njim na nekem splavu s Cigani. Počutil sem se kot doma. To so bili moji ljudje. Igrajo ves čas, ne prenehajo, glasbo živijo.

Sl. 4. I. Banfi: *Zadnja večerja* (mešana tehnika, 2002).

ZV: *Gledalci imamo vtis, da ste glasbeniki malo drugačni kulturniki kot drugi. Morda se med sabo bolj ujamete, skupaj igrate in skupaj poje, manj je zavisti.*

VK: Tako naj bi bilo. Živim v prepričanju, da v umetnosti kako-
vost nima konkurence, da so tekmovanja neumnost. Veliko-
krat mediji ustvarjajo tekmovanja med pevci. V drugih vejah –
gledališču, filmu je več medsebojnih spopadov, zakulisnih
bojev za vloge in podobno, pevci, avtorji pa smo bolj odvisni
sami od sebe.

ZV: *Ljudje očitno potrebujemo glasbo. Zakaj?*

VK: Kaj vem. Glasba nam pride najgloblje. Za glasbo ne rabiš
toliko predznanja. Za slikarstvo že rabiš nekaj znanja, razgle-
danosti. Muzika lahko spodkoplje največjega hrusta.

ZV: *Ali je most ali prepad med pop glasbo in klasično glasbo?*

VK: Težko rečem. Kdo pa lahko odloči, katera glasba je kako-
vostna. V Melbourneu poteka v parku na hribu sredi mesta vsa-
ko poletno nedeljo brezplačni koncert resne glasbe. Poslušaj
jih 15.000 ljudi vseh starosti, vseh izobrazbenih stopenj, tako
turisti kot domačini, tako tisti iz mesta kot s podeželja. Prijate-
lji so me peljali na tak »piknik-koncert«. Tokijski filharmoniki
so nam igrali tri ure nepretrgoma. Ljudje so uživali. Bilo je
fantastično.

Igor Banfi, akademski slikar, je bil rojen l. 1973 v Murski Soboti,
študij slikarstva je končal na Akademiji za likovno umetnost v Ljubl-
jani l. 1997, leta 2000 pa slikarsko specialko. Živi in dela v Ljubljani in
v Murski Soboti.

Vzporedno slika dokaj realistično prekmursko pokrajino v značilno
rjavo-zelenih barvah s prehodi do abstrakcije, v zadnjem času tudi
tihožitja v manjših formatih. Intenzivno pa se išče in raziskuje v bolj
abstraktnih oblikah, kjer lahko sledimo t. i. temni ciklus prekmurskih
njiv, ki ga dopolnjujejo vložki rafije oz. slame, svetlejši, z značilnimi
barvami svojega okolja, je ciklus kolažev, zadnji pa je t. i. biblični cik-
lus, ki zajema tako krajine kot človeške figure, naravo in simbole. Prav
na zadnjih razstavah pa se je pokazal s ciklom zadnja večerja oz. 12
apostolov. Gre za razmišljujočega prekmurskega slikarja najmlajše
generacije z že prepoznavnim slogom, osamosvojenega, ki se pogum-
no loteva novih zamisli.

Pogovor je v imenu uredništva vodil J. Drinovec.

Zdravniki v prostem času

III. PREKMURSKI ZDRAVNIŠKI TEK

Mitja Lainščak

Zgodilo se je še tretjič. Tudi tokrat v dežju, ki je pač stalnica
prekmurskega zdravniškega teka. Letošnjih 32 udeležencev,
med njimi veliko novih obrazov, je letos zaman naskakovalo
rekord proge, ki bo tako počakal še kako leto.

Uvod v letošnji tek je bil novost. Organizatorji smo se odločili,
da vsako leto darujemo sredstva v medicinske namene. Letos
smo jih namenili ginekološko-porodnemu oddelku za nakup
oksimetra. Le nekaj trenutkov zatem se je že začelo. Tudi le-
tošnji tek je bil zanimiv vse do konca, vendar se na vrhu pri
moških ni nič spremenilo. Alojz Horvat se pač ne da. Konkuren-
ca pri ženskah je vsako leto drugačna in zato imamo že
tretjo najhitrejšo, Simono Slaček.

Po neprostopoljni prhi med tekom in pravi po njem smo se
odpravili v hotel Zvezda. Naš fotograf se je zopet potrudil in

S. 1. Na startu.

takoj smo lahko podoživljali trenutke teka. Po Prekmurju nas
je nato s kolesom popeljala Vlasta Petric. Priložila je tudi pri-
ročne zemljevide kolesarskih poti in upamo, da bomo nekate-
re udeležence srečali v Prekmurju tudi na kolesu.

Ob tradicionalnih bograču, gibanici in pivu smo opravili še
obvezni formalni del prireditve, ki se je prevesil v sproščen
popoldan, kot se za rekreativno srečanje pač spodobi. Zakon-
ca Škapin, tradicionalna udeleženca, sta tudi letos bila najbolj
zrela in v spomin prejela par ta pravih prekmurskih šunk. Že-
limo jima, da bi nam še dolgo delala družbo v Murski Soboti.
Še nekaj za konec. Upamo, da ste na svojem koledarju že
označili 17. 4. 2004, ko vas ob 13. uri zopet pričakujemo v Mur-
ski Soboti, da se nam pridružite na tradicionalnem IV. prek-
murskem zdravniškem teku.

Rezultati 3. prekmurskega zdravniškega teka, Murska Soboti,
12. 4. 2003

Moški

Starostna skupina	Uvrstitev	Startna številka	Ime	Čas
do 35 let	1.	25	Kovač Tomaž	25:28,00
	2.	32	Štol Izток	28:57,00
36–45 let	1.	1	Horvat Alojz	24:12,00
	2.	6	Strniša Zoran	24:58,00
	3.	12	Šosterič Aleksander	25:18,00
	4.	29	Pogorevc Robert	25:44,00
	5.	7	Brunec Peter	26:59,00
	6.	5	Lang Leon	28:10,00
46–55 let	1.	11	Cizer Franc	30:11,00
	2.	8	Lužnik Mihael	30:19,00
	3.	34	Toplak Urban	34:20,00
56–65 let	1.	9	Florjančič Ivan	30:20,00
	2.	28	Škapin Rudi	34:56,00
	3.	16	Srimac Anton	37:35,00
	4.	30	Mrzlikar Ivan	38:38,00

Ženske

Starostna skupina	Uvrstitev	Startna številka	Ime	Čas
do 35 let	1.	33	Slaček Simona	17:47,00
	2.	35	Novak Petra	21:04,00
	3.	23	Tome Marta	21:13,00
	4.	31	Ratek Leonida	23:52,00
36–45 let	1.	18	Gomboc Ana	20:29,00
	2.	27	Tozon Kristina	20:37,00
	3.	21	Petric Vlasta	22:42,00
	4.	19	Milčević Draženka	30:43,00
46–55 let	1.	46	Nada Šavel-Švagelj	25:32,00
	2.	10	Koltaj Suzana	28:01,00
	3.	20	Babič Cveta	28:47,00
nad 56 let	1.	26	Škapin Marta	26:24,00
	2.	15	Udovič Erika	33:38,00